

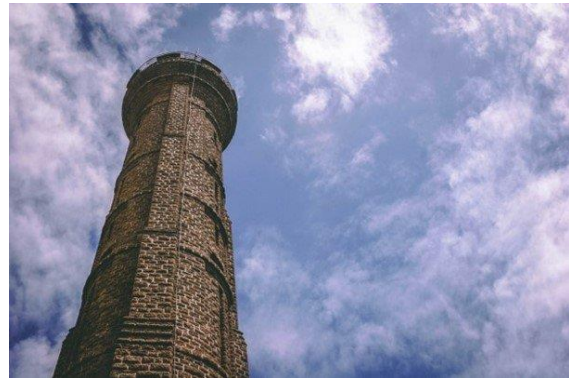
Onverwachte verwachting

Voorganger: Christiaan Boers
Regenboogkerk Hilversum

Schriftlezing Oude Testament: Jesaja 65: 17-25

Schriftlezing Evangelie: Lucas 12: 32-40

Inleiding

Bakstenen wachttoren

Prediking

Hoe heet het wachten dat niet wordt beëindigd?

Het wachten dat ophoudt omdat die wacht door de dood wordt overvallen.

Is er een naam voor onvervuld wachten?

Een wachten vergelijkbaar met bloeiende rozenstruiken waarvan niet één roos wordt geplukt door een gretige hand.

Een oceaan die onophoudelijk golft en geen strand voelt.

Vergelijk het met een albatros die na jaren in de wind geen hooggebergte vindt om te landen.

Er moet een naam gevonden worden voor het wachten dat zich verzamelt in mij tot wanhoop en instort en niets achterlaat dan een plek waar het is gebeurd met dat opgestapelde wachten op jou

Gemeente van de Heer Jezus Christus, dit gedicht van Astrid Roemer stelt eigenlijk de hamvraag voor vandaag: "Is er een naam voor hoe het wachten heet dat niet wordt beëindigd?"

Geloof, misschien is dat een antwoord en dan wordt deze overdenking heel kort. Geloof nu maar in wat je mag verwachten vanuit je geloof, dan helpt het je om het wachten te verzachten, te vergemakkelijken. Geen ongeduldig geschuifel hoeft meer op de voorkant van de stoel, geen klacht meer dat het allemaal zo lang duurt voordat jij God in jouw nabijheid voelt. Het geloof maakt iedere twijfel tot een zekerheid. Immers, 'het geloof legt de grondslag voor alles waarop we hopen, het overtuigt ons van de waarheid van wat we niet zien.' Vroeger was dat in de oudere vertaling: 'het geloof is de zekerheid der dingen die men hoopt en het bewijs der dingen die men niet ziet'. Het was een fijne zin om te citeren, vooral in gesprekken met anderen die het geloof maar een raar onbewijsbaar fenomeen vonden. Wat je niet kunt beredeneren, bestaat ook niet. Daar konden wij als gelovigen dan deze zin uit de Hebreeën tegenover zetten. Er is een waarheid die je niet kunt bewijzen, die je niet kunt zien. Geloof is de allesomvattende troef om in te zetten, iets wat je altijd achter de hand hebt.

Vandaag echter vragen de lezingen uit Jesaja en Lucas nog iets anders van ons. Laten we daar eens naar kijken.

Jesaja 65 spreekt over een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; Lucas over het Koninkrijk. Jesaja zegt via de stem van de Eeuwige: 'het is beloofd aan de trouwe dienaren; Lucas zegt via de stem van Jezus: 'het is geschonken aan de kleine kudde.'

"Hier ben Ik", zegt de Eeuwige in Jesaja 'en het zal geschieden dat Ik antwoord voordat ze roepen en terwijl zij nog spreken, verhoor Ik'

Expres heb ik even een andere vertaling gepakt dan die we net hoorden. Om te laten horen dat Lucas met Jesaja als zijn bron zijn verhaal vertelt. En het geschiedde... We kennen het als die typische Lucaszin in de vroegere vertalingen.

Het Woord dat geschiedt in het evangelie in de gestalte van de Messias, dat is niet los verkrijgbaar, maar zal altijd in de verwijzing naar de profetie moeten worden gezien. Het geschiedde en het geschiedt en het zal geschieden.

Vanuit dat startpunt is het spreken over het Messiaanse Rijk beter te begrijpen.

Lucas zal de Jesajatekst die wij vanmorgen hoorden goed gekend hebben. Niet voor niets hoorden we net wat parallellen.

Die nieuwe hemel en de nieuwe aarde zijn nieuw in de zin dat er een breuk is met wat was.

Wat er vroeger was raakt in vergetelheid, komt niet meer voor de geest, komt niet meer in het hart omhoog, staat er letterlijk.

Het nieuwe zit er dus in het losraken van de banden die nog eventueel met het verleden zijn.

Dat hoeft je zelf niet te doen, dat losmaken, dat zit in de schepping van de nieuwe aarde verdisconteerd. Daar mag je op rekenen, dat is wat je mag verwachten. Bovendien zal God in die nieuwe aarde openstaan voor het gesprek, sterker nog, de Eeuwige begint het gesprek voordat jij, mens, spreekt. Die nieuwe aarde geschiedt, zoveel is zeker. Dat is geen kwestie van geloof, dat is een kwestie van..... wachten.

Nu is wachten niet de sterkste eigenschap van de mens, zoveel was in de Bijbelse tijd ook wel duidelijk. De evangeliën, bij de een is het wat sterker dan de ander, delen de gedachte van een snelle wederkomst van Christus. In de tussentijd is het zaak om de wereld er al vast op voor te bereiden.

Of beter gezegd, om de wereld te prepareren. Doe je dat niet, dan overvalt de wederkomst je.

Daarom zetten de evangelisten ook aan om de tekenen te verstaan die zouden kunnen wijzen om de terugkomst. Soms vang je al signalen op die lijken op die nieuwe aarde. Soms zie je dat de groei van een zaadje in het verborgene misschien een parallel vertoont met hoe het nieuwe Rijk zelf groeit.

Lees de tijd, dat is de hemelse opdracht.

Het element daar vandaag dus aan toegevoegd wordt is het wachten erop. Niet zomaar passief of werkeloos. Maar hoe dan wel? Met hetzelfde gevoel alsof je in de coulissen staat en straks op moet, het podium op. Jouw wachten staat in het teken van wat jouw rol in het geheel.

Er zit in het wachten in de evangeliën altijd een spanning, een lading, juist vanuit die parousiegedachte dat Christus snel wederkomt.

Ik had ooit een collega die uit orthodox-gereformeerde hoek kwam. Hij leefde sterk vanuit de gedachte, Christus zal snel komen. Christus zal wel snel moeten komen, gezien de hopeloze toestand waarin de wereld verkeert. Mooi hoe hij daaruit kon leven, maar ik maakte het niet zo mee.

We spraken er overigens openhartig over. Waar we in verschilden was de mate waarin het verwachten niet concreet was, maar ruimte liet voor het onverwachte.

Een monnik was op weg naar God. Hij moet er een zeer hoge berg voor bestijgen, omdat God op die hoge berg te vinden zou zijn. Halverwege naar boven ontmoet de monnik een vogel. Die gaat op zijn schouder zitten en lift mee naar boven. Zodra het steeds kouder wordt, gaat de vogel onder de mantel van de monnik zitten. Maar hoe hoger ze komen, hoe kouder de vogel het krijgt en hij vraagt dan ook de monnik terug te keren. Dat is een moeilijke keuze voor de monnik, want hij verlangt intens naar God, maar is inmiddels ook erg aan de vogel gehecht geraakt. Tenslotte kiest hij voor de vriendschap met de vogel en daalt weer af van de berg. Beneden in het dal wil hij de vogel weer van zijn schouder nemen, maar tot zijn verwondering is het God zelf die de plaats van de vogel heeft ingenomen.

Onverwachte verwachting is dat. Iets moois gebeurt in een onbewaakt ogenblik. En dat is nu precies wat het evangelie niet wil, lijkt het. Waken, wakker zijn, iedere fase van de nacht, zoals Jezus in zijn voorbeeld geeft. Waak, wees waakzaam, dát is het motto, want je zou zomaar overvallen kunnen worden door de tijd.

Is dat opwekkende waken zoals Jezus de discipelen voorhoudt in tegenspraak met het onverwachte wat deze monnik overkomt?

Iedere verwachting in het leven vraagt om voeding. In verwachting zijn is ook niet zomaar gebeurd, toch, op een enkele uitzondering na. En zodra een vrouw in verwachting is, groeit de waakzaamheid. Ze stopt met roken, mindert met alcohol, probeert op alle fronten te waken voor en over het nieuwe leven dat in haar groeit. Het is hetzelfde waken als dat Jesaja laat horen, hetzelfde opwekkende waartoe Jezus oproept: jij, mens, vrouw, man, bent zwanger en draagt in jou de vrucht van de nieuwe aarde.

Wat wil dit roepen toch beduiden, denk jij dan? Ik, torenwachter van de tijd? Feest dat komen gaat? Wat is dat toch dat in mij dat groeit? Wat daar zo nadrukkelijk vraagt om straks te ont-waken? Stil eens. De echo laat iets zien, iets horen. Wat is dat toch? .....

(orgel speelt "Wachet auf " van JS. Bach)

Waken, het is een ouderwets woord. Je vindt het in vroegere liederen eigenlijk veel vaker als begrip en niet voor niets heeft Bach zich laten inspireren door het woord in die weergaloos mooie toonzetting die we net hoorden. *Op, waakt op, zo klinkt het luide. Wat wil dit roepen toch beduiden. Ja jij, torenwachter van de tijd, middernacht is aangebroken, zijn je lampen wel ontstoken? Het hemelse Jeruzalem, geen oog heeft het ooit begroet, geen hart heeft het ooit vermoed, zulk een vreugde.*

Klopt, dat weet je immers nog niet. Maar verwacht het, ook al is het einde zoek, zoals de dichteres van het begin zich afvraagt.

Is dat niet, tot slot, wat ons als kerk en kerken te doen staat? Het lied luid zingen naar alle symbolische vorsten en heersers in deze wereld, om duidelijk te maken dat onze verwachting de opwekking is tot de komst van een nieuwe aarde, als wakende en ziende gemeenschap, als mensen die in de coulissen staan en straks op moeten, als gemeenschap die op het puntje van de stoel zit en iedere koster tot wanhoop drijft omdat de bekleding aan de voorkant slijt.

Dat heeft iets rusteloos in zich. Dat klopt. En je zou kunnen zeggen, is het leven al niet rusteloos genoeg met al zijn prikkels en signalen?

Maar dan moeten we de waakzaamheid waar Jezus toe oproept niet verwarren met bedrijvigheid. Met steeds maar bezig zijn, met hard werken om maar tot je bestemming te komen.

De profetische oproep, en hierbij haal ik nog even die paar lastige woorden uit Jesaja, vers 20 in herinnering, is dat God zegt dat ook in het nieuwe Jeruzalem toch nog zondaars voorkomen.

En ook op die nieuwe aarde blijven er zondaars bestaan, zij die bij God geen gehoor geven aan Zijn stem. Ter illustratie zegt Jesaja, die mensen zullen na een leven lang van honderd jaar zichzelf misschien vervloeken, verwijten, dat ze zich hebben afgekeerd van God. Was ik maar wakker gebleven, had ik maar meer in de nabijheid van God geleefd, had ik de verwachting maar waar gemaakt. Ieder mens maakt immers aan het eind van zijn leven de balans op, zo is mijn ervaring. En heel vaak is daar ook de verzoening met al dat wat niet goed was.

Wees er tijdig bij, wachters van de tijd. We zeggen het tegen elkaar, en we zingen het elkaar toe in het nu volgende Maranatha-lied. Een beetje een onrustig lied met z'n wankel ritmiek.

Dus blijf waakzaam luisteren naar het orgel en kom uit de coulissen. Amen.